

argelse, som Venstremænd gennem det ærede Medlem fra Skern, C. Bergs Søn, tilkendegiver over, hvad Arbejderne den Dag proklamerede, tillader jeg mig at sige, at hvis Proklamationen af Generalstrejken havde indeholdt noget Krav, der laa udenfor Forfatningen, hvis den havde indeholdt Krav om at hidføre forfatningsmæssige Ændringer, som ikke kunde naas gennem Forhandlinger her paa Rigsdagen, Omstyrtelse af bestaaende Institutioner eller saadant, saa maatte jeg og alle mine Venner have vendt os imod den. Men den indeholdt intet saadant, den havde af politisk Indhold kun to Krav: Rigsdagens Indkaldelse og Genoptagelse af Forhandlingerne om Valgloven og dennes Gennemførelse. Nødværge giver Ret til Handlinger, som ellers ikke er tilladelige, og jeg forstaaer, at Arbejderklassen har ment at være i en Nødværgesituation den Dag.

Fra mine Venners og min Side har fra det Øjeblik, da det blev os bekendt, at Socialdemokratiet i en Nødværgesituation havde grebet til dette Middel, intet været forsømt for at søge den Ulykke afværget, som Generalstrejken efter vor Opfattelse nødvendigvis maatte udvikle sig til. Intet Arbejde er forsømt, og det er med den største Tilfredshed, jeg kan konstatere, at vi i dette Arbejde har fundet mangfoldige af dette Lands bedste Mænd i Virksomhed i samme Retning. Derimod maa jeg ogsaa konstatere, at vi har fundet en af dette Lands mest fremtrædende Mænd i uafbrudt Virksomhed for at hindre, at Strejken afværgedes, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen).

Man har brugt de forskellige Midler, der var til at naa frem til en Løsning af denne Situation, og mange Mænd, ogsaa af konservativ Retning, har søgt at tale Regeringen Liebe til Fornuft. Vi søgte frem ad de officielle Organers Vej, først og fremmest gennem Rigsdagen. Rigsdagen indkaldt, det var vort Krav. Men man har besvaret det med Nej, et Nej, som byggede paa Aftaler med Statsminister Liebe og paa forudgaaende Raadslagninger med det ærede Medlem fra Ringkøbing. Jeg gentager her i denne Sal, hvor jeg staaer ved Siden af dette høje Tings Formandsplads, at det har været mig, som har agtet Tingets Formand som en af Parlamentarismens gode Talsmænd, en personlig Sorg at erfare, at han vilde medvirke til at laase denne Dør i den vanskeligste og farligste Situation, dette Land nogen Sinde har været i. Er der noget Øjeblik, hvor Rigsdagen skal tale, saa er det, naar der er

Fare paa Færde, og Rigsdagen har Pligt at vise en Udvej.

Man taler fra den Side om, at det frie Ord blev knægtet. Nu, det frie Ord finder mange Veje, men der var eet Sted, hvor man dog hindrede det frie Ord fra at komme til Orde, det var her i denne Sal; her har man villet hindre det frie Ord, og her er det først og fremmest, at det frie Ords Valplads er.

Saa naaede man til et Organ, som ikke kunde lukkes ved nogen Indflydelse fra det ærede Medlem fra Ringkøbing. Københavns Borgerrepræsentation foretog for anden Gang i Historien en Henvendelse til Kongen angaaende et Ministerium; ikke blot en Del af Borgerrepræsentationen, men hele Borgerrepræsentationen. De kom ganske vist ikke sammen; den konservative Del kom ad en Omvej, en Omvej, som havde været det ærede Medlem fra Ringkøbing og det konservative Folkeparti. Derfor kunde de ikke enes med de andre i Borgerrepræsentationen om en fælles Udtalelse, og de vedtog i Stedet for en Udtalelse, som gik ud paa at henvende sig til Rigsdagen. Efter at have vedtaget dette, gik de til Kongen ligesom de andre.

Det er mig bekendt, at Statsminister Liebe, da han mødte de konservative Borgerrepræsentanter, udtalte: Jeg har givet dem kraftig Besked derinde, og tilføjede yderligere: Jeg sagde det vel ikke rent ud, men jeg sagde, at det ikke kom dem ved. Denne ulykkelige Mand, som, efter hvad han selv har udtalt, ikke har det egentlige Ansvar for denne Krise, men som er kommet til den ud fra en Opfattelse af en Pligt overfor Kongen, som jeg i ingen Henseende skal dadle, har ment, at han maatte overtage det formelle Ansvar for, hvad der var sket, denne ulykkelige Mand anede ikke i det Øjeblik, da han sagde dette til de konservative Borgerrepræsentanter, at disse kom i samme Ærinde for at lade forstaa, at der ikke var nogen anden Løsning end den, der blev foreslaaet af Borgerrepræsentationens Flertal, nemlig at søge Ministeriet Liebe afløst inden Aften.

Saa førtes Forhandlingerne videre mellem Partirepræsentanterne paa Amalienborg, og det endte, saaledes som alle ved, med Sejr for den Politik, der sagde: Ud af denne ved Arbejderpartiets Nødværgesituation skabte Krise kommer vi kun paa een Maade: ved at Ministeriet Liebe fjernes, og et ærligt Forretningsministerium træder til, et Ministerium, der er villigt